

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 598/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Blackside, a.s.**, Mlynské nivy 48, Bratislava, zastúpenej AB Legal s. r. o., Lachova 1609/32, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 25CoCsp/30/2024-179 z 10. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) označeným rozsudkom krajského súdu, ktorým sa zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie v civilnom spore, ktoré sťažovateľka navrhuje zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Súčasne žiada priznanie finančného zadost'učinenia a náhradu trov konania.

2. Predmetom posudzovaného konania bol nárok žalobkyne [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“) voči žalovanej sťažovateľke na primerané finančné zadost'učinenie podľa § 3 ods. 5 toho času platného a účinného zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“).

2.1. Predpoklad na uplatnenie tohto nároku spočíval v procesných súvislostiach pôvodného konania vedeného pred Okresným súdom Poprad (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) pod sp. zn. 11Csp/89/2018. Vec bola vybudovaná na tom skutkovom základe, že pôvodný veriteľ (Slovenská sporiteľňa a.s.) poskytol žalobkyňi v roku 2011 splátkový úver. Potom v roku 2017 postúpil pohľadávku z uvedenej zmluvy na spoločnosť [REDAKOVANÉ], ktorá ako prvý postupník v nasledujúcom roku podala proti žalobkyňi žalobu na zaplatenie istiny z titulu zmluvy o splátkovom úvere. Sťažovateľka až po začatí konania v roku 2019 zmluvne nadobudla pohľadávku voči žalobkyňi ako druhý postupník a vstúpila do pôvodného konania na mieste

žalobcu. V pôvodnom konaní bola žalobkyňa procesne úspešná, keďže žaloba proti nej bola zamietnutá z dôvodu neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky medzi pôvodným veriteľom [REDACTED] a pôvodným žalobcom ([REDACTED]) uzavretej v roku 2017.

3. V tu prejednáwanej veci súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom vzhladli dôvodnosť nároku žalobkyne na priznanie finančného zadost'učinenia, avšak nezhodli sa v jeho výške. Kým súd prvej inštancie vychádzajúci z individuálnych zistení v konkrétnom konaní považoval výšku finančného zadost'učinenia 1 040 eur za zodpovedajúcu zásade primeranosti, tak odvolací súd pri určení výšky argumentoval tým, že žalobkyňa dostatočne neodôvodnila svoj nárok, a za primeranú povahu a rozsahu porušenia práv žalobkyne považoval 150 eur. Okrem toho sa konajúce súdy zhodli aj v názore o založení osobitnej miestnej príslušnosti súdu na prejednanie sporu podľa § 19 písm. d) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

4. Z týchto dôvodov odvolací súd v napadnutom rozsudku zmenil rozsudok okresného súdu č. k. 12Csp/31/2023-107 z 13. mája 2025 postupom podľa § 388 CSP tak, že uložil sťažovateľke zaplatiť žalobkyni 150 eur a žalobkyni priznal nárok na úplnú náhradu trov konania.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka podala po nadobudnutí právoplatnosti zmeňujúceho rozsudku krajského súdu ústavnú sťažnosť, ktorou namieta porušenie práva na súdnu ochranu podľa ústavy a listiny. V jej úvodnej časti odôvodňuje právomoc ústavného súdu o nej konať neexistenciou žiadneho riadneho ani mimoriadneho opravného prostriedku, keďže podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP nie je dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP prípustné. V ďalšej časti vysvetľuje, v čom vidí dôvod protiústavnosti napadnutého rozsudku a také porušenie práva na súdnu ochranu, ktoré si vyžaduje zásah ústavného súdu. Konkrétne poukazuje na dôvody týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia (i) miestnej príslušnosti súdu, (ii) vecnej legitímácie a (iii) účelu inštitútu primeraného finančného zadost'učinenia a jeho výšky, ktoré podľa jej názoru vyústilo do ústavnej neudržateľnosti napadnutého rozhodnutia. K tomu dodáva, že súčasťou namietaných práv podľa ústavy a listiny je aj požiadavka, aby sa odvolací súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s vlastnými právnymi závermi vedúcimi ku konkrétnemu rozhodnutiu.

6. Sťažovateľka považuje záver o miestnej príslušnosti súdu v bode 9 napadnutého rozsudku za nesprávny, keďže podľa jej názoru nejde o spotrebiteľský spor. Zastáva názor, že k vzniku práva spotrebiteľa na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia nedochádza uzavretím spotrebiteľskej zmluvy, ale až okamihom právoplatného rozhodnutia súdu, z ktorého vyplýva, že bol procesne úspešný. Z tohto dôvodu tvrdí, že v prípade tohto sporu neboli splnené podmienky podľa § 290 CSP. Dôsledkom opísanej nesprávnosti je podľa názoru sťažovateľky porušenie princípu rovnosti zbraní strán sporu a nevýhodnejšia pozícia sťažovateľky oproti druhej sporovej strane. Konajúcim súdom vytýka, že nimi prezentovaná interpretácia § 19 písm. d) CSP v dostatočnej miere nezohľadnila charakter konania o zaplatenie primeraného finančného zadost'učinenia a jeho účel a zároveň nezohľadnila predmet sporu, ktorým je zodpovednosť vzťah porušiteľa spotrebiteľových práv voči spotrebiteľovi.

7. Aj právne posúdenie pasívnej vecnej legitímácie spolu s interpretáciou rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 7Cdo/80/2020 (obsiahnuté v bode 8 napadnutého rozsudku) považuje s ohľadom

na konkrétne okolnosti veci za ústavne neudržateľné. Nedostatok vlastnej pasívnej vecnej legitímácie v spore odôvodňuje tým, že nebola nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej žalobkyňa z hmotného práva. Vo vzťahu k žalobkyňa nezodpovedala za porušenie práva a povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Poukazuje pritom na to, že touto osobou bol jej právny predchodca ( ), proti ktorému mala žalobkyňa podať žalobu. Správnosť vlastného právneho posúdenia vecnej legitímácie podporuje citáciou rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/40/2019 z 31. marca 2020.

8. Ústavnú neudržateľnosť právneho posúdenia primeraného finančného zadosťučinenia (v bode 13 napadnutého rozsudku) sťažovateľka odvádza od skutočnosti, že z tohto nevyplýva, aké konkrétne spotrebiteľské práva žalobkyne, v zmysle ktorých osobitných predpisov dopadajúcich na sťažovateľku ako domnelého postupníka žalovanej pohľadávky v základnom konaní boli porušené, resp. z akého osobitného predpisu vyplýva pre sťažovateľku zákaz domáhať sa žalobou plnenia z neplatne postúpenej pohľadávky a pod. Tvrdí, že neporušila žiadne jej spotrebiteľské práva a žalobkyňa ani žiadne konkrétne špecifikované konanie majúce za následok porušenie konkrétneho ustanovenia osobitného predpisu upravujúceho spotrebiteľské práva ani netvrdila.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Predmetom prieskumu prerokovanej veci je rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, zatiaľ čo v súlade s princípom subsidiarity zakotveným v čl. 127 ústavy môže ústavný súd konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať ústavnou sťažnosťou len za predpokladu, že sa nemôže ani v budúcnosti sa nebude môcť domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom využitím takých právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje (IV. ÚS 404/2022).

10. Sťažovateľka odôvodnila prípustnosť podanej ústavnej sťažnosti tým, že nemá iný prostriedok nápravy. Zohľadňujúc výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení, zastáva názor, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu nie je dovolanie pre riešenie právnej otázky prípustné. V nadväznosti na tvrdenie sťažovateľky o vyčerpaní účinných prostriedkov nápravy ústavný súd overením na Okresnom súde Poprad zistil, že vo veci sťažovateľky tento súd dovolanie neeviduje.

11. Ústavný súd sa preto najskôr zaoberal tým, či má právomoc preskúmať rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ktorým zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie bez toho, aby proti nemu sťažovateľka podala dovolanie.

12. Ústavný súd po preskúmaní obsahu ústavnej sťažnosti konštatuje, že podstatná ústavnoprávna argumentácia sťažovateľky atakuje popri nesprávnom právnom posúdení čiastkových procesno-právnych otázok aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku. Rozmeniac to na „drobné“, sťažovateľka namieta nedostatočné vysporiadanie sa s relevantnými skutočnosťami v konaní, resp. vytýka odvolaciemu súdu odpovede (závery) nevyčerpávajúce otázku (por. časť II tohto uznesenia, pozn.). Podľa názoru ústavného súdu je predmetná sťažnostná argumentácia subsumovateľná pod dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, a to v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu ustálenou na závere, že nedostatočné odôvodnenie zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (5Cdo/57/2019, 4Cdo/120/2019).

13. V konkrétnom prípade bolo nevyhnutné, aby sťažovateľka pred podaním ústavnej sťažnosti splnila podmienku uplatnenia dovolania ako procesného prostriedku, ktorý jej zákon na ochranu

jej práv poskytuje. To platí aj v prípade, ak má sťažovateľka popri namietaní porušenia jej práva na súdnu ochranu v kontexte nedostatočného odôvodnenia [ako námietku v zásade aplikovateľnú pod dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, *pozn.*] výhrady aj voči potenciálne nesubsumovateľnej námietke nesprávneho právneho posúdenia pod § 421 CSP.

14. Aj napriek skutočnosti, že niekedy nie je celkom možné a reálne jednotlivé námietky (subsumovateľné a nesubsumovateľné pod dovolacie dôvody) od seba úplne oddeliť, bolo by v rozpore s princípom subsidiarity, aby ústavný súd predbiehal rozhodnutie dovolacieho súdu. Aj ústavný súd musí všeobecným súdom poskytnúť príležitosť plne rozvinúť ich právomoc, keďže aj im patrí možnosť a povinnosť poskytnúť sťažovateľovým základným právam a slobodám ochranu v medziach ich zákonom zverených kompetencií. Táto ochrana je v rámci vzťahu medzi všeobecnými súdmi a ústavným súdom podľa princípu subsidiarity delená a postupná, nie delená a súbežná. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva a jeho právomoc nastupuje spravidla až vtedy, ak sťažovateľ pred všeobecnými súdmi vyčerpá všetky účinné prostriedky nápravy vo vzťahu ku konaniu, resp. rozhodnutiu ako celku. V prípade, ak v rámci toho istého konania (rozhodnutia) je možné niektoré námietky uplatniť pred dovolacím súdom a iné nie, ústavný súd v tejto súvislosti považuje za v rozpore s už zmieneným princípom subsidiarity tieto procesné nároky drobiť a ponechať ich samostatnému procesnému osudu. V prípade potenciálneho úspechu sťažovateľa pred dovolacím súdom (čo i len vo vzťahu k niektorým uplatneným námietkam) totiž stráca ďalšie konanie pred ústavným súdom zmysel (I. ÚS 182/2023).

15. Skúmajúc procesné súvislosti sťažovateľkou zvoleného postupu vynechaním dovolania ako v poradí ďalšieho prípustného prostriedku nápravy porušených práv v rámci súdnej sústavy, ústavný súd uzatvára, že nie je udržateľný taký právny stav, keď sa dovolacia inštancia dostane do faktickej pozície neúčinného prostriedku nápravy, ktorý by dostal punc fakultatívnosti a obsolencie (III. ÚS 352/2021). Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavným súdom v situácii, keď nevyužila právny prostriedok ochrany svojich základných práv, ktorý jej zákon účinne poskytoval, t. j. nepodala dovolanie, hoci ho podať mohla a mala, by bolo porušením princípu subsidiarity, na ktorom je založené rozhodovanie o individuálnych ústavných sťažnostiach (I. ÚS 336/2018, II. ÚS 12/2021, IV. ÚS 522/2020). Sťažovateľka tiež netvrdila, že dovolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto zo strany ústavného súdu neprichádza do úvahy ani prípadný postup podľa § 132 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

16. Na základe uvedených dôvodov sa ústavný súd meritórne nezaoberal podanou ústavnou sťažnosťou, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa ústavy a listiny, ale túto pri predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú podľa § 132 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu